

DA

DA

DA



EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 27.5.2010
KOM(2010)255 endelig

BERETNING FRA KOMMISSIONEN

Resultattavle for statsstøtte

Beretning om den seneste udvikling inden for krisestøtte til den finansielle sektor

- Foråret 2010 ajourført -

INDHOLDSFORTEGNELSE

1. Indledning.....	4
1.1. Kommissionens politiske tiltag over for finanskrisen.....	4
1.2. Samlet omfang af godkendte foranstaltninger	6
2. Garantier for bankgæld.....	6
2.1 Bankernes udnyttelsesgrad.....	7
2.2 Udvikling over tid og tegn på exit.....	8
3. Rekapitaliseringsforanstaltninger	8
4. Værdiforringede aktiver	9
5. Omstrukturering	10
6. Konklusion	11
BILAG 1 – Tidslinje for gennemførelse af garanti- og rekapitaliseringsforanstaltninger	12
BILAG 2 – Dynamik for godkendte garanti- og rekapitaliseringsforanstaltninger	13
BILAG 3 - Finanskriseforanstaltninger fordelt efter instrument	14
BILAG 4 – Yderligere oplysninger.....	15

1. INDLEDNING

Denne resultattavle for statsstøtte fra foråret 2010 giver faktuelle, ajourførte oplysninger om krisestøtten til sektoren for finansielle tjenesteydelser. Beretningen omhandler den mængde af kriseforanstaltninger, som blev godkendt af Kommissionen mellem oktober 2008 og 31. marts 2010. Den giver også en oversigt over brugen af garantiordninger og rekapitaliseringsforanstaltninger samt status for ordninger for værdiforringede aktiver og omstrukturering.

1.1. Kommissionens politiske tiltag over for finanskrisen

For at hjælpe medlemsstaterne med at iværksætte hasteforanstaltninger med henblik på at sikre den finansielle stabilitet og skabe retlig sikkerhed vedtog Kommissionen en række meddelelser i perioden mellem oktober 2008 og juli 2009, som fastlagde, hvordan den ville anvende statsstøttereglerne i forbindelse med statslige foranstaltninger, som har til formål at støtte banksektoren under den økonomiske krise. Det primære formål med retningslinjerne i disse meddelelser er, at hasteforanstaltninger af hensyn til den finansielle stabilitet skal sikre ensartede vilkår for finansielle institutioner, der modtager offentlig støtte, og finansielle institutioner, som ikke modtager støtte, samt for finansielle institutioner, der er etableret i forskellige medlemsstater. Bankmeddelelsen¹ af 13. oktober 2008 var Kommissionens første tiltag over for den voksende finanskrisen. På grundlag af principperne i de eksisterende retningslinjer for retnings- og omstrukturingsstøtte², indeholder bankmeddelelsen retningslinjer for de kriterier, der anvendes til at fastlægge foreneligheden af statsstøtteforanstaltninger til den finansielle sektor med kravene i artikel 107, stk. 3, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på baggrund af krisens særlige omstændigheder. Den omhandler områder, som f.eks. statsstøtte i form af garantier, rekapitalisering og kontrolleret afvikling af finansielle institutioner samt tilvejebringelse af andre former for likviditetsforanstaltninger. Bankmeddelelsen indeholder navnlig detaljerede retningslinjer for statslige garantier for bankforpligtelser, der var det mest udbredte tiltag over for krisen i første fase, da det var nødvendigt at tilføre interbank-udlånsmarkederne nyt liv.

Den fremadvoksende recession bidrog dog yderligere til den finansielle uro. Det akutte problem var at sikre udlånene til realøkonomien, da bankerne indledte nedgearingen, dvs. en reduktion af udlånsniveauet i forhold til deres kapital. Dette bevirkede, at mange banker havde et øget behov for at styrke deres kapitalgrundlag også med henblik på at bevare deres rolle som kreditleverandør til økonomien. Statslig rekapitalisering blev derfor et vigtigt redskab, som medlemsstaterne brugte til at stabilisere markederne. For at give detaljerede retningslinjer for, hvordan bankrekapitaliseringsforanstaltninger ville blive vurderet under de aktuelle kriseforhold, vedtog Kommissionen rekapitaliseringsmeddelelsen³ den 8. december 2008.

¹ Statsstøttereglernes anvendelse på foranstaltninger truffet over for pengeinstitutter i forbindelse med den aktuelle globale finanskrisen, EUT C 270 af 25.10.2008, s. 8-14.

² Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, EUT C 244 af 1.10.2004, s. 2-17 forlænget ved EUT C 156 af 9.7.2009, s. 3.

³ Meddelelse fra Kommissionen – Rekapitalisering af pengeinstitutter under den aktuelle finanskrisen: Støttens begrænsning til det nødvendige minimum og sikkerhedsforanstaltninger mod uforholdsmæssige konkurrencefordrejninger, EUT C 10 af 15.1.2009, s. 2-10.

Disse meddelelser indeholder vigtige retningslinjer for, hvordan effektive foranstaltninger kan indføres med henblik på at stabilisere de finansielle markeder, og har til formål at sikre långivning til realøkonomien uden uforholdsmæssige konkurrencefordrejninger. De retningspakker, som medlemsstater indførte efter oktober 2008, hindrede faktisk det finansielle systems nedsmeltning, idet Kommissionen sikrede koordination mellem medlemsstaterne og den nødvendige sammenhæng mellem vilkårene og betingelserne for bankernes modtagelse af statsstøtte.

Trods statsgarantier og rekapitaliseringer forblev investortilliden skrøbelig, og nedgearingen fortsatte. Der var voksende enighed om, at der skulle tages fat om roden til krisen – de forringede aktiver i bankernes regnskaber. Ved at tage fat om dette problem blev opmærksomheden flyttet fra retningsforanstaltningerne i de første måneder af krisen til den nødvendige indsats for at sikre en tilbagevenden til finansiel rentabilitet for sektoren som helhed. Dette omfatter behovet for at restrukturere mange institutioner, herunder rensning af regnskaber.

I sin meddelelse om behandlingen af værdiforringede aktiver i Fællesskabets banksektor⁴ af 25. februar 2009 giver Kommissionen retningslinjer for behandling af medlemsstaternes ordninger med henblik på overtagelse af værdiforringede aktiver. Disse retningslinjer er baseret på principperne om gennemsigtighed og åbenhed, passende byrdefordeling mellem staten og støttemodtageren og forsigtig vurdering af aktiver baseret på deres reelle økonomiske værdi.

Endelig skal mange af de institutioner, der har modtaget statsstøtte, genoverveje deres forretningsmodeller med henblik på at vende tilbage til langsigtet rentabilitet uden statsstøtte. Kommissionens meddelelser med fokus på garantier, rekapitalisering og værdiforringede aktiver fastlægger allerede i detaljer, hvornår en institution skal fremlægge en omstrukturingsplan. Kommissionens meddelelse om omstrukturering⁵ af 22. juli præciserer en række aspekter i forbindelse med omstrukturering under den aktuelle finanskrise. Den indeholder navnlig detaljerede retningslinjer for, hvordan omstrukturingsplaner skal omhandle langsigtet rentabilitet, byrdefordeling mellem banken, aktionærerne og staten samt konkurrencefordrejninger som følge af støtten.

Selv om situationen stadig er skrøbelig, er markedsbetingelserne blevet betydelig mere stabile i dag næsten to år siden krisens udspring. I betragtning af tegnene på genopretning på de finansielle markeder og i medlemsstaternes økonomier generelt rettes fokus nu progressivt på en mindskelse af bankernes afhængighed af statsstøtte. En sådan udfasning af støtteforanstaltninger skal være gradvis, gennemsigtig og koordineret på tværs af medlemsstaterne for at undgå negative virkninger. Samtidig skal de konkrete forhold i de forskellige medlemsstater tages i betragtning. Den 2. december 2009 nåede Økofin-Rådet⁶ til enighed om behovet for at udforme en strategi for udfasningen af støtteforanstaltninger, der i princippet skal indledes med en afvikling af de statslige garantiordninger med henblik på at få de sunde banker til at fravælge statsstøtte og få andre banker til at tage fat om deres svagheder. Den 18. maj 2010 noterede Økofinrådet sig med tilfredshed den foreløbige

⁴ Meddelelse fra Kommissionen om behandlingen af værdiforringede aktiver i Fællesskabets banksektor, EUT C 72 af 26.3.2009, s. 1-22.

⁵ Meddelelse fra Kommissionen om genoprettelse af rentabiliteten i finanssektoren under den nuværende krise og vurdering af omstrukturingsforanstaltninger på grundlag af statsstøttereglerne, EUT C 195 af 19.8.2009, s. 9-20.

⁶ Jf. Rådets 2981. møde (økonomi og finans), Bruxelles den 2. december 2009, 16838/09 (Press 352): http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/en/ecofin/111706.pdf.

analyse, som Kommissionens tjenestegrene har de foretaget af den faktiske anvendelse af garantiordninger, og Kommissionens planer om at indføre særlige betingelser for ny garantistillelse efter den 30. juni. Disse betingelser omfatter bl.a. en tilstrækkelig forøgelse af garantigebyrerne på grundlag af bankernes kreditværdighed, for gradvis at tilnærme omkostningerne ved tilvejebringelse af kapital til markedsvilkårene, og krav om en rentabilitetsundersøgelse af banker, der fortsat er stærkt afhængige af statsgarantier⁷.

1.2. Samlet omfang af godkendte foranstaltninger

I perioden fra oktober 2008 til den 31. marts 2010 traf Kommissionen 161 beslutninger vedrørende den finansielle sektor, jf. artikel 107, stk. 3, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Heraf vedrørte de 78 beslutninger omkring 40 finansielle institutioner, og 83 beslutninger vedrørte næsten 40 ordninger.

Det maksimale omfang af kommissionsgodkendte foranstaltninger, inkl. ordninger og ad hoc-kriseforanstaltninger, som medlemsstaterne har oprettet i finanskrisens kølvand, beløber sig til 4 131,1 mia. EUR. Opdelingen i ordninger og ad hoc-tilfælde er opsummeret i tabellen nedenfor.

	Beløb	% af BNP for EU-27 ⁸
Ordninger godkendt af Kommissionen	3 181 mia. EUR	25 %
heraf garantiordninger	2 747 mia. EUR	22 %
heraf rekapitaliseringsforanstaltninger	338,2 mia. EUR	2,7 %
heraf foranstaltninger for værdiforringede aktiver	54 mia. EUR	0,4 %
heraf andre likviditetsforanstaltninger end garantiordninger	41,9 mia. EUR	0,3 %
Ad hoc-foranstaltninger til fordel for individuelle finansielle institutioner	950,1 mia. EUR	7,6 %

2. GARANTIER FOR BANKGÆLD

Bankmeddelelsen fremhævede risikoen for, at statsgarantierne ville fordreje konkurrencen, og understregede den midlertidige karakter af tilladelserne til sådanne støtteforanstaltninger.

Garantiordninger har vist sig at være et passende og effektivt redskab til løsning af likviditetsproblemer for banker, der står over for konsekvenserne af en systemisk krise. De har spillet en væsentlig rolle i bestræbelserne på at undgå et sammenbrud i det finansielle system. Anvendelsen af garantier var stadig meget udbredt i første halvdel af 2009, men faldt markant derefter. Allerede den blotte tilstedeværelse af sådanne garantiordninger var i sig selv

⁷ Jf. Rådets 3015. møde (økonomi og finans), Bruxelles den 18. maj 2010, http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/114495.pdf,

Generaldirektoratet for Konkurrence – Internt arbejdsdokument af 30. april 2010 vedrørende statsstøttereglerne anvendelse på statsgarantiordninger for bankgæld, der udstedes efter den 30. juni 2010, http://ec.europa.eu/competition/state_aid/studies_reports/phase_out_bank_guarantees.pdf

⁸ BNP efter medlemsstat i mia. EUR, 1992-2008.

et beroligende signal til markedet, selv om de ikke blev udnyttet særlig meget efter sommeren 2009.

Generelt er ordningerne blevet godkendt for seks måneder med mulighed for forlængelse. I alt har Kommissionen siden efteråret 2008 godkendt og efterfølgende fornyet 19 garantiordninger. Italien, Frankrig og Det Forenede Kongerige besluttede at indstille deres garantiordninger ved henholdsvis udgangen af 2009 og begyndelsen af 2010. Nederlandene ændrede pr. 1. januar priserne for sin garantiordning med henblik på at motivere de finansielle institutioner til at finde alternative finansieringsmuligheder. De 16 ordninger, der aktuelt anvendes, er blevet godkendt af Kommissionen indtil senest den 30. juni 2010. Kommissionen overvejer i øjeblikket sammen med medlemsstaterne de betingelser, hvorunder disse ordninger kan forlænges ud over denne dato.

Det omtrentlige omfang af garantier, som Kommissionen har godkendt under ordninger fra efteråret 2008 til den 31. marts 2010, beløber sig til 2 747 mia. EUR. Ud over de ordninger, som Kommissionen har godkendt, har medlemsstaterne også ydet garantier til individuelle institutioner som redningsforanstaltninger med det formål at bevare den finansielle stabilitet i deres lande. Den 31. marts 2010 beløb ad hoc-garantier godkendt af Kommissionen sig til i alt 402,8 mia. EUR, hvoraf 240,8 mia. EUR var godkendt for Belgien⁹, efterfulgt af Frankrig (54,8 mia. EUR), Det Forenede Kongerige (53,8 mia. EUR) og Tyskland (47,8 mia. EUR). En analyse af de seneste udstedelser af statsgaranterede obligationer efter obligationsudstedernes vurderingskategorier viser, at garantiordningerne siden udgangen af 2009 næsten udelukkende er blevet anvendt af banker med lavere vurdering (dvs. med vurderingen A- eller lavere) eller ikke-vurderede banker.

2.1 Bankernes udnyttelsesgrad

Udnyttelsesgraden for garantier, dvs. den faktiske udnyttelse af foranstaltningen i forhold til det godkendte budget, beløber sig til 32 %, inkl. individuelle foranstaltninger uden for ordninger. Dette svarer til 993,6 mia. EUR for et samlet beløb på 3 150 mia. EUR i godkendte garantier.

Udnyttelsesgraden varierer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat. Den er over 50 % i Portugal (51 %), Luxembourg (51 %) og Cypern (73 %). Den er under 20 % i Slovenien (17 %), Sverige (16 %), Belgien (13 % – kun ad hoc-foranstaltninger), Letland (12 %) og Grækenland (7 %).¹⁰

Udnyttelsesgraden kan dog ikke anvendes som en gyldig indikator for ordningernes funktion. En høj udnyttelsesgrad i en bestemt medlemsstat viser ikke nødvendigvis, hvorvidt foranstaltningen er tilstrækkelig. Lave udnyttelsesgrader i visse medlemsstater skyldes til dels den kendsgerning, at de beløb, der er omfattet af ordningerne, er højere end de efterfølgende reelle behov, mens individuelle garantier generelt er mere skræddersyede til støttemodtagernes faktiske behov.

Endelig kan en ordning effektivt genskabe den finansielle stabilitet selv uden udnyttelse, da den ofte er en del af medlemsstaternes mere generelle strategi, som har til formål at berolige

⁹ Belgien besluttede ikke at indføre en ordning, men at yde støtte på grundlag af individuelle beslutninger.

¹⁰ De nævnte udnyttelsesgrader fokuserer udelukkende på garantier, der er stillet for bankers nyudstedte gæld, og omfatter ikke blankogarantier, der er stillet for bankgæld i visse medlemsstater.

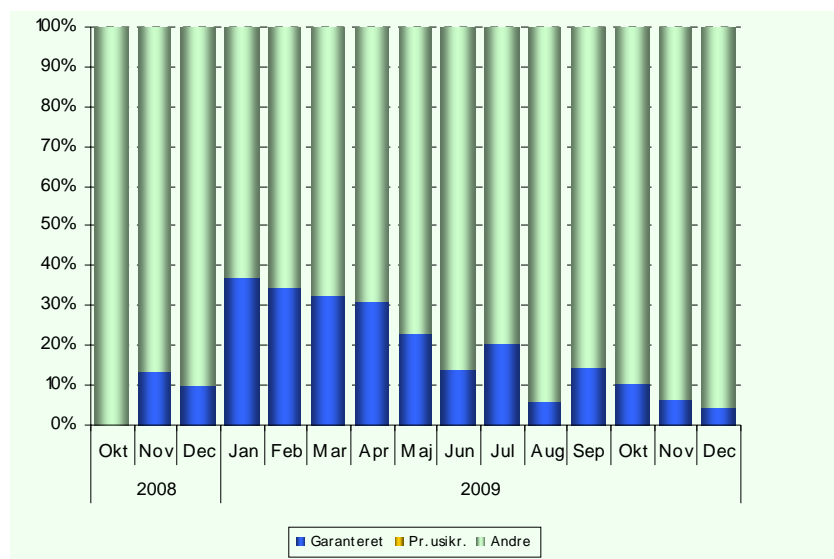
de finansielle markeder gennem en tilkendegivelse af deres støtte til bankerne. Finland, Polen og Slovakiet har f.eks. garantiordninger, der endnu ikke er blevet udnyttet.

2.2 Udvikling over tid og tegn på exit

Som nævnt ovenfor har Frankrig, Italien og Det Forenede Kongerige allerede valgt ikke at forlænge deres ordninger, og Nederlandene har strammet prisbetingelserne for sin ordning.

Under alle omstændigheder har bankernes udnyttelse af statsgarantier været faldende siden sommeren 2009, både i antal udstedelser og omfanget af udstedelser. Oversigten over statsgaranterede obligationer i euro udstedt af banker i EU i figur 1 nedenfor viser, at størstedelen af de statsgaranterede obligationer blev udstedt i første kvartal 2009, hvor de garanterede obligationsudstedelser nåede op på et månedligt gennemsnit på 30 % af bankernes samlede finansiering. Det samlede beløb af nyudstedte garanterede obligationer faldt derefter progressivt indtil december 2009 og nåede et gennemsnitligt niveau på 4 % af bankernes samlede finansiering.

Figur 1: Garanterede obligationer i euro i forhold til det samlede beløb af bankernes finansiering i euro (okt. 2008-dec. 2009)



Kilde: Kommissionens tjenestegrene
Pr. usikr.: privilegerede usikrede engagementer

3. REKAPITALISERINGSFORANSTALTNINGER

Medlemsstaterne reagerede hurtigt over for truslerne i forbindelse med de finansielle institutioners kapitaliseringsniveau ved at iværksætte rekapitaliseringsordninger eller yde statsstøtte i enkelte tilfælde. Den samlede mængde godkendte rekapitaliseringsforanstaltninger (både ordninger og ad hoc-tilfælde) beløb sig ved udgangen af marts 2010 til 503,1 mia. EUR, hvilket svarer til omkring 4 % af EU's BNP, mens det reelt anvendte beløb var 241,6 mia. EUR eller 2 % af BNP for EU-27. Den gennemsnitlige samlede udnyttelsesgrad for rekapitaliseringsforanstaltninger er derfor ca. 48 %.

Den 31. marts 2010 beløb det samlede omfang af godkendte rekapitaliseringsforanstaltninger siden efteråret 2008 sig til 338,2 mia. EUR, mens beløbet var 229 mia. EUR ved udgangen af 2009. Af dette beløb på 338,2 mia. EUR, som repræsenterede 2,7 % af BNP for EU-27, blev

ca. 92,3 mia. EUR reelt anvendt. Samtidig beløb de godkendte ad hoc-foranstaltninger sig til 164,9 mia. EUR, hvoraf 149,2 mia. EUR blev anvendt. Tallene viser, at der er en markant højere udnyttelsesgrad for ad hoc-foranstaltninger (27 % for ordninger og 90 % for ad hoc-tilfælde). Den markant højere udnyttelsesgrad skyldes navnlig, at ad hoc-foranstaltninger blev udformet med henblik på en bestemt finansiel institution og ofte skulle gennemføres omgående og fuldt ud.

Hvad angår ordninger har 14 medlemsstater siden slutningen af 2008 indført rekapitaliseringsordninger. Otte af disse medlemsstater indførte rene rekapitaliseringsordninger, mens de resterende valgte helhedsorienterede ordninger, der også omfattede garantier eller likviditetsforanstaltninger. Fem af disse 14 ordninger er nu udløbet.

Ligesom garantiordninger blev de fleste af rekapitaliseringsordningerne indført mellem udgangen af 2008 og midten af 2009. Fra midten af juli 2009 til den 31. marts 2010 blev relativt få nye ordninger anmeldt til Kommissionen. I denne periode godkendte Kommissionen tre rekapitaliseringsordninger og en ordning, der omfattede både garantier og rekapitalisering. I samme periode blev ni eksisterende ordninger dog forlænget. I første kvartal 2010 blev kun en ny rekapitaliseringsordning og enkelte ad hoc-foranstaltninger godkendt. Indtil videre har 13 medlemsstater ikke iværksat rekapitaliseringsordninger. Otte medlemsstater indførte slet ikke rekapitaliseringsforanstaltninger (hverken ordninger eller ad hoc-foranstaltninger).

4. VÆRDIFORRINGEDE AKTIVER

Mange banker har skullet håndtere deres værdiforringede aktiver, ofte i kombination med andre omstrukturingsforanstaltninger. Den 31. marts 2010 havde syv medlemsstater indført foranstaltninger for værdiforringede aktiver (Belgien, Det Forenede Kongerige, Frankrig, Irland, Nederlandene, Tyskland og Østrig). Det nominelle beløb af samlede aktiver, som er omfattet af disse foranstaltninger for værdiforringede aktiver, nåede op på 376 mia. EUR¹¹. De godkendte foranstaltninger for værdiforringede aktiver omfatter ordninger og ad hoc-foranstaltninger.

I relative tal beløb de godkendte foranstaltninger for værdiforringede aktiver den 31. marts 2010 sig i gennemsnit til 3 % af EU's BNP (sammenlignet med 0,8 % i juli 2009). Den betydelige stigning i dette tal kan forklares ved godkendelsen af en større foranstaltning for værdiforringede aktiver i Irland og et enkelt omstrukturingsstilfælde i Det Forenede Kongerige. De to foranstaltninger tegner sig for omkring 80 % af det samlede beløb af godkendte foranstaltninger for værdiforringede aktiver.

Siden efteråret 2008 har kun Tyskland og Irland indført ordninger for værdiforringede aktiver. Der blev ikke tildelt et specifikt beløb til den tyske ordning, der udløb ved udgangen af januar 2010 uden at være blevet brugt. Den samlede mængde foranstaltninger for værdiforringede aktiver, som blev godkendt under den irske ordning, beløber sig til 54 mia. EUR eller 29 % af Irlands BNP.

Siden begyndelsen af finanskrisen har seks medlemsstater (Belgien, Det Forenede Kongerige, Frankrig, Nederlandene, Tyskland og Østrig) anmodet om godkendelse af individuelle tilfælde af værdiforringede aktiver, som ikke faldt ind under en ordning. Overordnet beløb den samlede mængde godkendte individuelle foranstaltninger for værdiforringede aktiver sig

¹¹ Omfattede nominelle aktiver minus den first loss-tranche, som banken beholder.

til 322 mia. EUR den 31. marts 2010, hvoraf 77 % blev ydet af Det Forenede Kongerige, og 10 % blev ydet af Tyskland. I relative tal repræsenterer de godkendte foranstaltninger for værdiforringede aktiver 14 % af BNP i Det Forenede Kongerige, mens gennemsnittet i de medlemsstater, der har indført ad hoc-foranstaltninger, er 2,6 %.

5. OMSTRUKTURERING

Generelt har midlertidige foranstaltninger vist sig at være et vigtigt redskab i indsatsen mod krisen. I en række tilfælde skal enkelte banker dog gennemgå meget mere omfattende strukturreformer. Det er nødvendigt for, at både de enkelte banker og den finansielle sektor i EU som helhed igen kan blive rentable og vende tilbage til ensartede vilkår mellem institutionerne, og for at det indre marked kan fungere effektivt.

Kriterier og omstændigheder, der udløser forpligtelsen til at fremlægge en omstrukturingsplan

De kriterier og specifikke omstændigheder, som udløser forpligtelsen til at fremlægge en omstrukturingsplan, er beskrevet mere indgående i bankmeddelelsen, rekapitaliseringsmeddelelsen og meddelelsen om værdiforringede aktiver.

Heri henvises der især, men ikke udelukkende, til situationer, hvor en kriseramte bank er blevet rekapitaliseret af staten, eller hvor en bank, som er blevet frigjort for sine værdiforringede aktiver, allerede har modtaget statsstøtte uanset i hvilken form, som bidrager til dækning eller undgåelse af tab (undtagen deltagelse i en garantiordning), som tilsammen overstiger 2 % af bankens samlede risikovægtede aktiver. Omstrukturingsgraden vil afhænge af, hvor alvorlige vanskeligheder den enkelte bank befinder sig i.

I overensstemmelse med disse meddelelser (især punkt 40 i rekapitaliseringsmeddelelsen og bilag V i meddelelsen om værdiforringede aktiver) skal medlemsstaterne til gengæld i de tilfælde, hvor der er ydet begrænset støtte til banker, der er fundamentalt sunde, indsende en rapport til Kommissionen om de statslige midlers anvendelse, og denne rapport skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere bankens rentabilitet, brugen af den modtagne kapital og den planlagte exitstrategi. Rentabilitetsanalysen skal indeholde en redegørelse for bankens risikoprofil og forventede kapitalgrundlag samt en evaluering af dens forretningsplan.

Indtil den 31. marts 2010 har Kommissionen behandlet næsten 40 omstruktureringstilfælde i 13 medlemsstater. To af disse tilfælde involverer to forskellige medlemsstater, et andet tilfælde endnu tre. Ud af disse omstruktureringstilfælde er 13 tilfælde blevet afsluttet med en beslutning fra Kommissionen.

Kommissionen pålægger ikke specifikke omstrukturingsforanstaltninger fra begyndelsen, og der er i princippet ingen specifikke forretningsmodeller, som afvises. Udgangspunktet for analysen er altid den omstrukturingsplan, som medlemsstaten indgiver. I den henseende sikres det ved behandlingen af omstrukturering af banker først og fremmest, at de kan drives på en rentabel måde uden statsstøtte. Benchmark for langsigtet rentabilitet kan kræve forskellige løsninger på tværs af banker, der varierer fra begrænset omstrukturering uden frasalg til velordnet afvikling af urentable enheder.

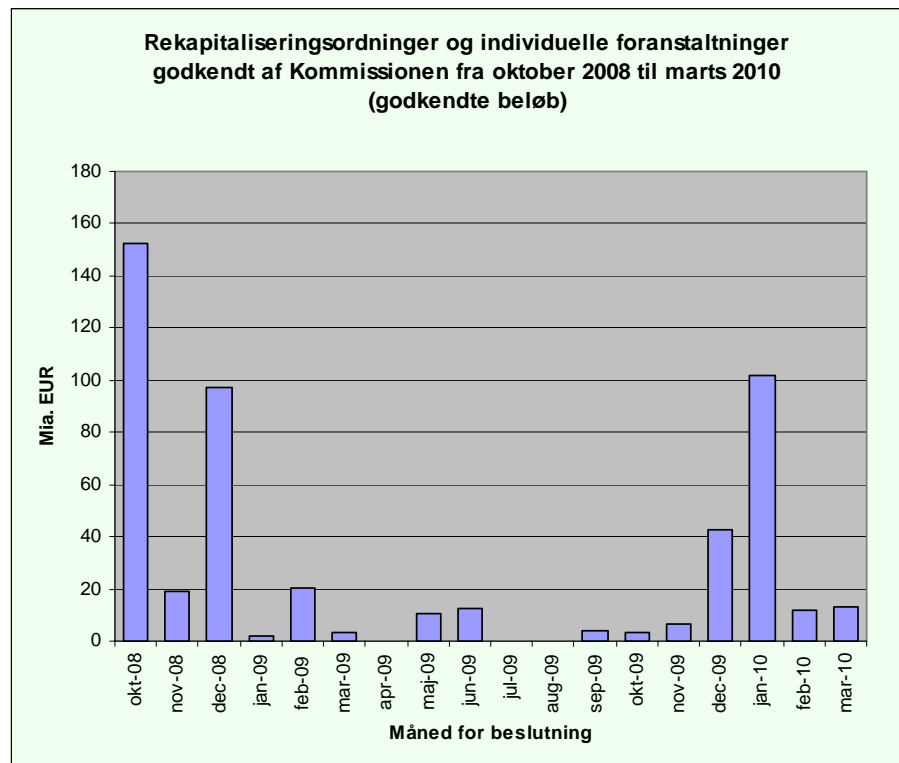
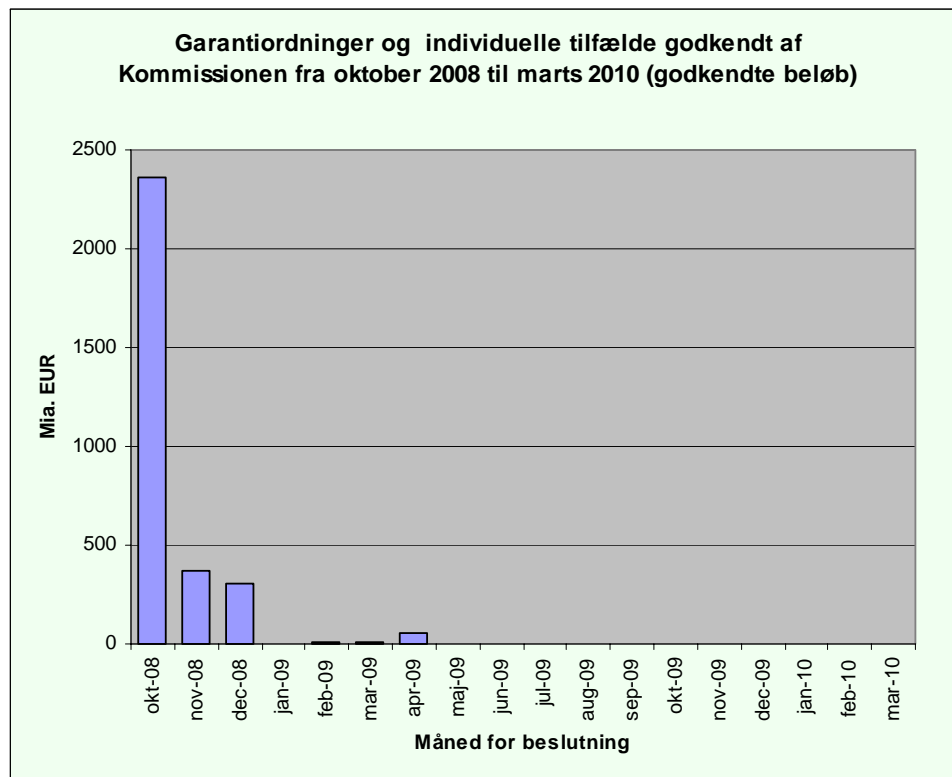
En omstrukturingsplan skal i tilstrækkelig grad omhandle foranstaltninger for at imødegå konkurrencefordrejninger. Under hensyntagen til markedsforholdene i forbindelse med hvert enkelt tilfælde og omfanget af statslige indgreb kan foranstaltninger for at imødegå konkurrencefordrejninger omfatte frasalg, midlertidige begrænsninger for støttemodtageres opkøb og andre adfærdsrelaterede foranstaltninger.

Hvis principperne i meddelelsen om omstrukturering er blevet anvendt omhyggeligt i alle de omstruktureringstilfælde, der er blevet behandlet af Kommissionen, er der også taget hensyn til de særlige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde. For at nå den rigtige balance mellem de forskellige aspekter af et omstruktureringstilfælde kræves der grundig viden om kendsgerningerne og de særlige omstændigheder for hver bank. Principperne for Kommissionens tilgang er dog klare og anvendes ensartet på tværs af tilfældene.

6. KONKLUSION

Konkurrencepolitikken og navnlig den sammenhængende og forudsigelige håndhævelse af statsstøttereglerne har spillet en vigtig rolle i indsatsen mod krisen. De ekstraordinære redningsforanstaltninger i begyndelsen af krisen har vist sig vellykkede, da de kunne genoprette den finansielle stabilitet og støtte den økonomiske genopretning. Efterhånden som denne genopretning, om end skrøbelig, tilsyneladende styrkes, er det vigtigt, at den nødvendige omstrukturering af banksektoren fortsættes, herunder rensningen af regnskaberne og forøgelsen af den risiko, bankerne kan påtage sig, med henblik på at bankerne kan udføre deres funktion som långivere til realøkonomien uden statsstøtte. Efterhånden som det økonomiske miljø fortsat stabiliseres, bør medlemsstaterne endvidere styre mod gennemsigtig og koordineret udfasning af de forskellige støtteordninger begyndende med statsgarantier med det formål at skabe betingelser for en progressiv tilbagevenden til normale markedsbetingelser.

BILAG 2 – Dynamik for godkendte garanti- og rekapitaliseringsforanstaltninger



BILAG 3 - Finanskriseforanstaltninger fordelt efter instrument

Finanskriseforanstaltninger godkendt indtil den 31. marts 2010 (godkendte beløb i mia. EUR)

Medlemsstat	Garanti-ordninger	Rekapitaliserings-ordninger	Likviditets- foranstaltninger	Foranstaltninger for værdiforringede aktiver	Individuelle tilfælde
Belgien					274,5
Danmark	580*	13,4			6,3
Tyskland	400	80		x	107,6
Irland	376			54	25,6
Grækenland	15	5	8		
Spanien	200	99	30		
Frankrig	265	23,95			62,2
Italien	n.a	20			
Cypern	3				
Letland	4,27				3,3
Luxembourg					7,32
Ungarn	5,35	1,07	3,87	0,04	
Nederlandene	200				56,2
Østrig	75	15		x	0,5
Polen	4,62	4,62			
Portugal	16	4			0,5
Slovakiet	2,8	0,66			
Slovenien	12		x		
Finland	50	4			n.a
Sverige	156	4,71			0,5
Det Forenede Kongerige	381,87	62,79			405,6
EU27 i alt**	2746,9	338,2	41,9	54,0	950,1

Kilde: GD Konkurrence

* Tal for godkendte garantier er høje for Danmark og Irland, fordi der stilles blankogarantier for bankgæld. For godkendt beløb for irsk garantiordning: datakilde: Rådets beretning af 9.6.2009.

** Nogle totaler omfatter estimater og tilnærmelser.

BILAG 4 – Yderligere oplysninger

Yderligere data, statistikker og indikatorer samt tidligere resultattavler findes online

Mere detaljerede oplysninger om tendenser, fakta og tal i forbindelse med statsstøttepolitikken findes i den resultattavle for statsstøtte, der udgives to gange om året (forår og efterår) af GD for Konkurrence på

http://ec.europa.eu/comm/competition/state_aid/studies_reports/studies_reports.cfm

Statsstøttetilfælde (statsstøtteregister)

Kommissionens statsstøtteregister indeholder detaljerede oplysninger om alle statsstøttetilfælde, der har været genstand for en endelig beslutning fra Kommissionen siden den 1. januar 2000, samt gruppefritagelsesforanstaltninger, som medlemsstaterne har indgivet. Den opdateres dagligt, hvilket sikrer, at offentligheden får rettidig adgang til de seneste beslutninger om statsstøtte.

http://ec.europa.eu/comm/competition/state_aid/register/

Årlig rapport om konkurrencepolitikken

Kommissionen offentliggør en årlig rapport om konkurrencepolitikken, der opsummerer den vigtigste politiske og retlige udvikling og den seneste retspraksis.

http://ec.europa.eu/comm/competition/annual_reports/

Nyhedsbrev om konkurrencepolitikken

Nyhedsbrevet om konkurrencepolitikken, der udgives tre gange om året af GD for Konkurrence, indeholder artikler om specifikke lovgivningstiltag og relevant retspraksis.

<http://ec.europa.eu/comm/competition/publications/cpn/>

Ugentlige e-nyheder om statsstøtte

"State aid Weekly e-News", som blev lanceret i 2006, distribueres gratis til mere end 3 500 abonnenter. Heri beskrives Kommissionens aktiviteter på området for statsstøtte, herunder de nyeste lovgivningsinitiativer, Kommissionens beslutninger, nyheder, kommende begivenheder, rapporter og undersøgelser.

http://ec.europa.eu/competition/state_aid/newsletter/index.html

EFTA's resultattavle for statsstøtte

EFTA-Tilsynsmyndigheden offentliggør en årlig resultattavle for mængden af statsstøtte, der ydes af Island, Liechtenstein og Norge.

<http://www.eftasurv.int/information/pressreleases/2008pr/dbaFile14074.html>